

TRACY REES

VÄIKE
JÕULUMAJA

*Jõuluromaan, mida on täiesti võimatu
käest panna*

Originaali tiitel:
Tracy Rees
The Little Christmas House
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on ilukirjanduslik teos. Nimed, iseloomud, ärid, organisatsioonid, kohad ja sündmused, välja arvatud üldkasutatavad, on kas autori väljamõeldis või kasutusel fiktiivselt. Igasugune sarnasus tegelike, kas elavate või surnud inimestega, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Liis Nõgu
Toimetanud Ilona Raidmaa
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Tracy Rees, 2021. All rights reserved.
First published in Great Britain in 2021 by Storyfire Ltd. trading as Bookouture.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

E11448424
ISBN 978-9916-31-556-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

*Armastusega emale ja isale
ning aitäh teile kõikide nende imeliste jõulude eest, mis meil olid,
ja Teresale, kes teab kõike inglite kohta.*

PROLOOG

Eelmised jõulud...

Holly

Holly Hanwell seisis peegli ees ja silus pidulikku tumerohelist satiinkleiti enda puusade ümber. Ta oli end selle sündmuse puhuks ehetega särama löönud, tõmmanud oma pruunide silmade ümber samblarohelise silmapliiatsiga jooned ning jätnud oma kuldsed lainelised juuksed lahti. Hotellitoa uks tema selja taga oli avatud ja ta kuulis, kuidas allpool asuvatest tubadest vaikselt muusikat kostis – Johnny Mathise sametised toonid, mis laulsid erilise lapse sünnist. Tema käed libisesid kõhule ja jäid sinna püsima. Mida toob elu talle ja Alexile?

Uks tema taga läks pärani. „Oo, sa näed rabav välja, Hols!“ See oli Alex, kes oli teda otsima tulnud.

Holly keeras end naeratades ringi ja nad kallistasid kiirelt. Alex oli jässakas, mitte eriti palju pikem kui Holly oma kotsakingades, maisiblondide juuste ja kelmika naeratusena, mis pani kahtluse alla tema ambitsioonikuse ning terava ärilise mõistuse. Ta nägi välja nagu sõbralik aednik või lapsehoidja, kuid tegelikult oli ta advokaat, kes oli just saanud uues firmas partneriks.

„On sinuga kõik hästi?“ küsis Alex. „Inimesed ei jõua sinuga kohtumist juba ära oodata.“

„Minuga on kõik hästi. Teen end vaid ilusaks.“ Ja võtan hetke, enne kui end Alexi töökoha jõulupeol teiste ette heidan. Olnud koos

kümme aastat, oli ta käinud piisavalt paljudel sellistel pidudel, et teada, mida neist oodata. Alex vahetas tihti firmasid, kus ta töötas – *kui sa ei saa liikuda ülespoole, liigu välja*, oli tal kombeks öelda –, aga vaatamata sellele, et uutes ettevõtetes olid enamasti kõik uued inimesed, olid nad tavaliselt väga sarnased eelmistele. Nad leidsid alati, et Holly, kes oli algkooliõpetaja, olevat „värskendav“.

„Noh, ma peaksin ütlema, et töö on tehtud. Sa näed tõesti väga kaunis välja. Tule nüüd.“ Alex ulatas oma käe ja Holly haaras sellest kinni. Nad kontrollisid, et neil on oma toa uksekaart, ja laskusid siis hotelli trepist alla, mis oli lai ja kurviline ning ideaalne dramaatiliseks sisenemiseks – mitte et Holly oleks tahtnud seda teha, ja mitte et keegi oleks seda märganud, sest kõik inimesed olid väikeste kolmeste ning neljaste salkadena vestlustesse süvenenud. Käsipuud olid mässitud tihedatesse vanikutesse ja kõrge kuldne jõulupuu seisis tõelise leegitseva kaminatule vastas. Kuldsed küünlad ja männikäbid olid kuhjatud kaminasimsile. Kulutustega polnud kuskil kokku hoitud.

Trepi ees seisis ettekandja, kes hoidis käes kandikuid ja pakkus neile klaasi šampanjat. Muusika vahetus ja kostma hakkas Leona Lewis.

„See on kena, Alex, tõesti väga kena.“

Alex naeratas laialt. „Mul on hea meel, et sa selle heaks kiidad. Tule nüüd – seal on George. George? See on minu elukaaslane, Holly.“

Tund aega hiljem oli Hollyl tunne, et ta oli kohtunud ettevõtte kõikide inimestega. Üldiselt olid nad üsna tore seltskond. Nad olid läbinud alustuseks jääd lõhkuvad vestlused karjääri teemal ja Holly oli mitu korda selgitanud, et jah, ta armastab õpetamist ning ei, ta ei soovi saada direktoriks; talle meeldis olla klassiruumis koos lastega. Alex oli püüdnud tema pilgu ja silma pilgutunud – nad naersid sageli selle üle, kuidas juristid ei suuda ette kujutada, et nad teeksid midagi muud peale töö õigusteaduse vallas, ja *kohe kindlasti* ei suudaks nad ette kujutada töötamist väikeste, rämpaste ja lärma-kate inimestega, et elatist teenida.

Nüüd olid nad liikunud edasi isiklikuma vestluse juurde: kui kaua olid erinevad paarid koos/abielus olnud; kui palju lapsi neil oli; kus nad kavatsevad oma järgmise puhkuse veeta ja nii edasi. Alex ja Holly selgitasid, et nad planeerivad aprillis vaalavaatlusreisi Assooridel, et nad on koos olnud kümme aastat ja et neil ei ole veel lapsi, kuid tulevikus sooviksid nad neid kindlasti. Holly pigistas Alexi kätt iga kord, kui mees ütles „kindlasti“. Alexi positiivsus oli üks asjadest, mida ta mehe juures armastas.

Holly tundis end väsinuna, kuid lõõgastunud. Kool oli eelmisel päeval läbi saanud ja jõulusemester oli alati kõige toimekam. Dean Courti algkoolis, mis asub Hopley väikelinna lähedal Kentis, korraldatakse igal aastal jõululaata ja Holly oli oma klassiga pingutanud. Talle meeldis selle ettevõtmise loomingulisus, väljakutse luua pidulikku maagiat, mida lapsed mäletaksid aastaid, see rõõm, kui saab väikestele nägudele naeratuse tuua... Sellisel peol oli raske niisuguseid asju seletada, nii et ta lubas endal vaikida ja lihtsalt seda kõike nautida – kuidas jõululaulud muudkui mängisid ja šampanjakraasid helkisid ning kardinatega kaetud akende ümber helendasid kuldsed muinasjutulised tuled.

Alexi kolleeg Rosa püüdis endale tähelepanu ja tegi ettepaneku toostiks. „Alexi terviseks!“

Holly tõstis oma klaasi ja võttis järjekordse sõõmu vahuveini, olles oma mehe üle äärmiselt uhke. Alex pidas lühikese kõne ja ajal, mil ta end ümbritsevate inimestega kätt surus, tuli Rosa Holly kõrvale seisma.

„Loodame, et meil annab teda natuke kauem kinni hoida,“ sosistas Rosa. „Ma tean, et talle meeldib minna sinna, kus on võimalused. Ma siiski usun, et suudame talle piisavalt väljakutseid pakkuda.“

„Oh, ma tean, et suudate,“ sõnas Holly. „Alex on selle ametikoha üle väga elevel.“

„Aga sina? Kas ka sina vahetad tihti töökohti?“

„Mina? Sugugi mitte. Ma olen olnud oma praeguses koolis nüüdseks viis aastat ja mulle meeldib seal – kui välja arvata see pikk

sõit Maidstone'ist, kus me elame. Neil on suur rõhk teatriosakonnal, mis on minu teema, nii et minu jaoks on see täiuslik pakett.“

„See on tore,“ ütles Rosa. „Armas. Arvestades kogu seda kogemust lastega, saab sinust kindlasti suurepärase ema, kui see aeg kätte jõuab. Kas sa arvad, et te teete seda varsti?“

Holly pidi naeratama; kui sa oled sünnituseas naine, küsitakse sult veel tänapäevalgi alati selliseid küsimusi, isegi teiste naiste poolt, kes on edukad ja karjäärihimulised. Ja kui ta saaks sendi iga kord, kui keegi ütleb talle, et temast saaks suurepärase ema...

„Me loodame küll,“ vastas ta heatujuliselt ja tõstis klaasi. „Eelseisva aasta terviseks.“

ESIMENE PEATÜKK

Käesolevad jõulud...

Edward

Vahel on elus selliseid päevi, kus kõik läheb täpselt õigesti. Sa tunned end hästi, päike paistab ja mured lihtsalt kaovad. Kerged päevad. Täname ei olnud üks neist päevadest.

Edward tammus köögis ringi, luges kirja ja jälitas põrandal olevat porist rada, mis oli tema tossude alt sinna tekkinud. Kui ta oli lugemise lõpetanud, voltis ta kirja kokku ja pistis selle tagataskusse, seejärel võttis köögikapist kaks kaussi ning külmikust piimapakendi. Tühja. Ärritunult viskas ta selle üle toa – muljet avaldav lõdva randmega heide –, kus see põrkas prügikastist välja ja jäi põrandale lebama.

On inimesi, kes väidavad, et nad ei oska süüa teha. Nad ütlevad, et neil on „umbes viis asja, mida nad teha oskavad“, aga kui nad neid loetlevad, on need kõik Nigella klassikalised road kammkarpide ja tahiiniga ning täiskuuvalguses kasvatatud ja neljapäeval korjatud ingverijuurega. Neis on kakskümmend seitse koostisosa ja need hõlmavad hautamist, praadimist ning kergelt kohevaks vispeldamist. Edward ei kuulunud nende hulka. Tal oli üks asi. Hommikuhelbed. Ta oli avastanud, et asja nõks on just õige koguse valamisel. Kuid nüüd puudus neil üks kahest vajalikust koostisosast. Kas nad võiksid neid süüa kuivalt? *Tema* sööks neid kuivalt. Aga tema ei olnud ainus, kellega ta pidi arvestama.

Ja ta ei saanud lihtsalt hüpata tänavanurgal asuvasse poodi. Nad olid kolinud vaid veidi rohkem kui kuu aega tagasi Leedsist, nurgapeal asuvate poodide maalt sellesse kõrvalisse soppi Kenti maakonnas, ja siin *polnud* ühtegi poodi, ei nurgapoodi ega mingit muud. Nende uus maja, Jõulumaja (nad oleksid selle ostnud juba ainuüksi nime pärast!), asus rohkem kui nelja kilomeetri kaugusel neile lähima linna Hopley äärelinnast. Seega polnud tal ei piima, poodi ega mitte midagi hommikusöögiks. Mis tal oli, oli see neetud kiri tema taskus. Millele ta praegu *ei* mõtle.

Tema pea kohalt kostis kolinat, mille puhul võiks arvata, et seda võib teha ainult härra tulnukas, kes oma laevaga ülakorrusel asuvas toas hädamaandumist teeb. Või kuulub see laev proua tulnukale – Edward ei olnud selline, kes teeks seksistlikke oletusi tulnukpilootide soo kohta. Sammud prõmmisid trepimademel ja tulid mütsudes astmeid mööda alla.

„Ei! Palun!“ hüüdis Edward nurgas kükitades. „Ma ei ütle kellelegi, et sa siin oled! Ma aitan sul panka sisse murda. Ma kaitsen sind meeste eest mustas*! Ainult lase mul elada! Lase mul elada!“

„Issi, sa oled totakas.“

Edward istus külmale linoleumiga kaetud põrandale, sirutas jalad välja ja irvitas. Mitte tulnukas, vaid väike kaheksa-aastane tüdruk, kellel olid mustad retuusid, lillad saapad ja Ämblikmehe T-särk. Tema Eliza.

„Oh, Lizzie, mul on nii hea meel, et see oled sina. Ma arvasin, et see on tulnukas, kes tuleb mind röövima ja minu kallal igasugu eksperimente läbi viima!“

Eliza jooksis läbi köögi ja sooritas naerdes lendleva hüppe, et maanduda oma isa kõhule. Edward ohkas ja krimpsutas nägu, ning mitte ainult löögi pärast. Tüdruk oli nii kaval ja kiire, et ta ei suutnud kunagi ette aimata, milline tema järgmine käik võib olla. Külm

---

* „Men in Black“ on Barry Sonnenfeldi lavastatud Ameerika ulmekomöödiafilmide sari, mis põhineb Lowell Cunninghami Malibu/Marveli koomiksisarjal „The Men in Black“, mis ise põhines UFO-de vandenõuteoorial. *Siin ja edaspidi tõlkija kommentaarid.*

põrand, tööpinna väljaulatuv serv, sahtli metallist käepidemed – võimalusi ohtude tekkeks oli lõputult. Kuid Elizaga oli kõik hästi, tüdruk istus tema otsas ja itsitas tema trimmis kõhulihaste peal. Või, olles realistlikum, tema kergelt vetruva punu otsas. Turvaliselt. Nii et temagi naeris.

„Kuidas sa suudad hommikuti üles ärgates nii palju lärmi teha, kui sa ei kaalu peaaegu mitte midagi? Sa oled kerge kui sulg. Kuid sa teed sellist häält nagu kari elevante.“

„Ämblikud peavad olema kerged,“ ütles tüdruk, rullides end tema pealt maha ja hüpatas toolile, siis lauale, ja hiivas end seejärel seinu poole. Edward ohkas jälle. Eliza hüples ja naeris laialt. „Mis hommikusöögiks on, isa?“

„Aa, sellega seoses.“ Ta vaatas oma kella. Koolitundide alguseni polnud enam palju aega. Ta soovis, et võiks lasta tüdrukul poppi teha ja päeva kodus veeta, kuid Eliza oli käinud oma uues koolis vähem kui nädal aega. See ei oleks vastutustundlik lapse kasvamine. „Ma pean sinuga aus olema, Eliza, meil sai piim otsa. Nagu sa tead, on vaid üks toit, mida ma oskan usutavalt teha, ja see on hommikuhelbed. Meie valikuvõimalused? Jätta hommikusöök vahele. Süüa seda kuivalt. Mahlaga. Või röstsa.“